

Westergaard: Det forekommer mig dog, at det maa være de Paagjældenes Hustru og Børn det Samme, hvad enten den Understøttelse, de trænge til, hved dem gennem frivillige Gaver eller ved en Lov som den foreliggende, idet det dog er den samme velvillige Følelse, der har dikteret Understøttelsen; men at ville optage i Loven en Ændring som den foreliggende, hvorved man ligesom vil stille Krav til den private Goddædighed, vil, i alt Fald efter min Formening, være at beleuvre Loven med Noget, man ikke vil faae den allermindeste Anvendelse for.

Thalbitz: Efter hvad jeg har hørt udtale, kan jeg ikke blive overbevist om Andet end, at det, saaledes som jeg tidligere alt har hørt, vilde være ligefrem skadeligt at vedtage dette Ændringsforslag; thi, uagtet den ærede 1ste Landstingsmand for 7de Kreds (R. Jensen) har sagt, at det kun kommer til Anvendelse paa de Sogne, der ere uvillige eller dog i alt Fald ikke meget imødekommende, men ikke paa de andre, troer jeg dog, at det netop skulde være det omvendte; thi for de Imødekommende behøves Loven ikke, og for de Andre kan Loven egentlig ikke hjælpe, naar det ikke er et Paalæg, der gives om, at Frivillighedsveien først skal benyttes, inden man skrider til at udskrive Hjælp af Kommunen, og det forekommer mig at være noget kontradiktoriisk at befale, at Noget skal være frivilligt. Flere ærede Landstingsmænd ville erindre, at, da vi her vedtog Lovudkastet om de Fattiges Kasse, kom en noget lignende Diskussion frem. Som bekendt, har det fra Først af ved Regulativet af 1803 været bestemt, at de Midler, der tilbeiebragtes paa denne Maade, skulde komme de virkelig Trængende til Gode, og at navnlig de Benge, der fandtes i Kirketavlerne, skulde gives til de Fattige; men i Tidernes Løb er det blevet forandret saaledes, at Kommunalbestyrelsen indbrog alle disse frivillige Gaver i den almindelige Fattigkasse, og forsaavidt disse ikke sloge til at understøtte de

Trængende i Kommunen, udfredt den de Bidrag, der endnu vare nødvendige dertil; men derved kom disse frivillige Gaver jo egentlig ikke de Trængende, men tværtimod Skatteyderne, til Gode. Idet de bleve fradragne i, hvad der blev udfredet til almindelig Understøttelse, blev det i Virkeligheden en Bøttelse for Hartkornbrugerne. Det forekommer mig nu, at, naar Ændringsforslaget under I. h. bliver vedtaget, vil det være igjen at komme ind paa dette nu forkastede Princip. Jeg finder dette i høieste Grad betænkeligt; thi herved vil Frivilligheden netop standses, idet man ganske naturligt tænker, at de Trængende ikke faae Mere for det. Jeg frygter altsaa, at det samme Princip, som vi have faaet tilintetgjort ved Loven om de Fattiges Kasse, her vil komme frem paany, naar Ændringsforslaget bliver vedtaget. Jeg deler saaledes fuldstændig den Anskuelse, der i denne Retning blev udtalt af den ærede 2den Landstingsmand for 8de Kreds (Carlsen), at Frivilligheden bør kommebagefter, og det gjør den af sig selv. Vi have jo seet, at en lignende Lov blev given under forrige Krig, som ikke indeholdt denne her foreslaaede Bestemmelse, og man har neppe mange Exempler paa, at ikke Frivilligheden tilstrækkelig er traadt frem, især paa saadanne Steder, hvor der af Kommunen kun blev sørgt tarveligt for de Familier, hvis Forsørgere vare i Krig. Jeg troer derfor, at Frivilligheden ikke bør sættes først, men sidst; man behøver vistnok slet ikke at omhandle den i Loven, thi den kommer nok af sig selv.

Ordføreren: Som Ordfører skal jeg blot, i Anledning af hvad den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) udtalte, tillade mig at bemærke, at Udvalget har anseet det som givet, at Understøttelsen gik igjennem Fattigkassen, men kun ikke maatte betragtes som Fattighjælp. Udvalget har derfor anseet det for overflødigt at udtale sig videre derom. — Hvad angaaer Ændringsforslaget under I. h., skal jeg ikke forlænge Debatten